

04 - Vũ trụ Quan

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[13/06/2025 - 08:03 - anhlibrary]

- SU, Tại sao Đức Phật lại ra đời ngay chỗ Ấn Độ mà không phải là một xứ nào khác?

- Theo mô tả trong Kinh thì mỗi một thời kỳ ở trên trái đất, nó có nhiều chu kỳ văn minh khác nhau. Thứ nhất, là có lúc con người văn minh về vật chất. Có lúc con người văn minh về tinh thần, xong chưa? đó là một. cái đó là nói về lãnh vực.

Thứ hai về địa dư: Có lúc nó thịnh ở điểm này, có lúc nó thịnh ở điểm khác. Đó là địa dư, hiểu địa dư không? Như vậy thì thứ nhất là có lúc trái đất nó thịnh về vật chất.

Thí dụ như thế giới bây giờ, theo trong kinh mô tả thịnh về vật chất, con người cách một đại dương có thể liên lạc được với nhau.

Nhưng thời Đức Phật là thời điểm mà thịnh về tinh thần. Thời đó người ta đắc Thiền, đắc Đạo rất là dễ, xong chưa. Đó nói về mặt lãnh vực.

Còn nói về mặt địa dư, cái nền văn minh vật chất, tinh thần nó chạy vòng vòng địa cầu, có lúc nằm đây, có lúc nằm đây, nghe kịp không? Có lúc văn minh nó phát triển ở Ả Rập mà nó phát triển về vật chất, nghe kịp chưa? hết thời kỳ vật chất nó chạy qua phát triển về tinh thần, thì phát triển tinh thần nó không còn ở Ả Rập nữa mà nó chạy qua Trung Quốc, nghe kịp không? hết thời kỳ phát triển về tinh thần thì nó phải chạy qua phát triển về vật chất chứ, nhưng nó không ở chỗ cũ, nó phải chạy qua chỗ khác vì vô thường mà. Chứ chẳng lẽ có chỗ đó hoài, nền văn minh có chuyển qua hướng khác. Thì khi nó chuyển về đây, ở đây đầu tiên là vật chất ở Ai cập, sau đó nó chạy qua tinh thần thì về Trung Quốc. Nhưng mà hết giai đoạn mà vàng son của văn minh tinh thần thì nó chạy về đây là văn minh vật chất lại nằm ở Hy Lạp. Rồi hết cái thời gian văn minh vật chất ở Hy Lạp nó chạy về Ấn Độ, chạy về Ba Tư thì lại văn minh về vật chất. Rồi từ cái Ba Tư đó nó rụi tàn văn minh vật chất nó trở lại nền văn minh tinh thần, lúc đó nó trở về Ấn Độ, nghe hiểu không? Đây chính là thời điểm Đức Phật ra đời.

Tôi nói cô nghe, cô đang leo cây, bây giờ cô tìm chỗ cô nhảy xuống, thì cô coi cái chỗ nào mà cô nhảy xuống được.

Từ này giờ tôi vẽ mà không hiểu hả, tức là văn minh có hai, văn minh vật chất và văn minh tinh thần, nói về lãnh vực đó. Thì có lúc vật chất, có lúc tinh thần. thì hết tinh thần nó trở lại vật chất. Đó là nói về lãnh vực.

Còn thứ hai nói về địa dư thì có lúc nó dời từ điểm này qua điểm này, điểm này, điểm này, cái thời điểm mà Đức Phật Ngài lựa là lựa ngay chỗ này. Có nghĩa là nếu bây giờ Ngài tái sanh thì có thể Ngài không về Ấn Độ mà là Ngài về Trung Quốc. Thí dụ vậy đó.

Còn cái chuyện mà trong Chú giải, tôi là người Nam Tông nhưng mà tôi không có tin lắm, thì trong chú giải Ngài cũng dựa vào địa dư của Ấn Độ, Ngài nói Ấn Độ al2 vùng đất linh thiêng tùm lum hết thì cũng có điểm có lý là bởi vì sao? là bởi vì bên Ấn Độ nó là cái chỗ quê hương của cái đỉnh núi cao nhất thế giới và đồng thời cái khu vực đó là cái khu vực phải nói rằng nó nằm bên cạnh Ấn Độ Dương. Mà Ấn Độ Dương là một cái vùng biển đặc biệt ở chỗ là nó có rất là nhiều cái lục địa non nằm ở dưới so với các biển khác. Biết lục địa non không? Thì hiện giờ nó đang có những lục địa non nó trôi lên.

Nói theo trong Kinh thì khi Đức Phật Di Lặc ra đời thì những lục địa cũ nó sẽ chìm xuống, thì nó sẽ trôi lên những lục địa mới. Cô nghiên cứu Kinh thấy khiếp lắm, bên Nam Tông nha, bên Bắc Tông tôi không biết nha. Bên Bắc Tông ăn cứ lo phù phép không hả. Bên Nam Tông có những chuyện nó rất là hay. Tức là khi Di Lặc ra đời đó, nhưng vùng đất căn cỗi nó sẽ biến mất và những vùng đất mới mà nó trù phú nó sẽ trôi lên.

Thí dụ như có con sông. Tôi ví dụ như ở Cà Mau bây giờ là mỗi năm, một năm nó bồi 100 mét, nó bồi, sẽ có một ngày nào đó nguyên đồng bằng sông Cửu Long, người ta dự trù năm hai ngàn một hai trăm gì đó, năm hai ngàn mình nè, còn cả trăm năm nữa, thì cái đồng bằng sông Cửu Long nó sẽ bị nhấn chìm trong nước, nhưng cái vùng đất mới lại trôi lên. Cho nên về sau này bản đồ Việt Nam sẽ tính lại. [5:28]

[14/06/2025 - 01:56 - anhlibrary]

[đó là kêu Thương hải hóa tang điền nghĩa là biển xanh thành ruộng dâu là chỗ đó, bây giờ cô hiểu cái này chưa? rồi, mà tôi có chuyện mà này giờ tôi đang giảng mà tôi cứ suy nghĩ hoài:

- Một là cái bài vở mà do tôi tự tôi soạn ra tôi dạy.

- Hai là mấy vị phát nguyện hỏi, chứ còn mà bắt tôi dắt đi thì tôi không biết quý vị hợp với cái gì? Nghĩ sao? Chứ tôi, cái chương trình của tôi là tôi cho các vị học cái Tâm lý học Phật giáo, rồi Sinh vật học Phật giáo, rồi hai cái đó kết hợp lại nó bằng ra là pháp môn hành trì của Phật giáo. Đó là học về Tâm, học về Vật. Vì mình có hiểu cái Tâm cái Vật mà theo Phật giáo thì mình mới học tới cái thứ ba là con đường giải thoát được. Còn bây giờ là thấy...

- Bây giờ Sư cứ giảng theo đúng theo cái chương trình của Sư đi rồi thí dụ con có thắc mắc con sẽ dòi ra cái giờ khác, nếu có thời gian còn nếu không thì thôi]

Bây giờ, này giờ tôi nói cái tổng quan về thế giới này, bây giờ tôi cho cô học chi tiết về cái gọi là chúng sanh nó gồm có hai phần đó là Tâm và Vật tức là Danh và Sắc. Nhưng mà tại tôi tránh tôi không có dùng danh từ Phật giáo, tôi xài từ ngoài đời là Tâm và Vật.

Mỗi chúng sanh cái Tâm nó gồm có cái cấu trúc như sau: Một gì ta?

- Một là cái biết đơn thuần + 13 Tâm sở Trung tính + 14 Tâm sở tiêu cực = Tâm ác

- Một là cái biết đơn thuần + 13 Tâm sở Trung tính + 25 Tâm sở tích cực = Tâm lành

Trước hết là mình học về cái Tâm trước, nguyên cái này nó thuộc về Tâm, xong chưa?

Trung tính là gì? Trung tính là cái bản chất nó không có phải thiện, không phải ác nhưng mà nó là những thành tố tâm lý bắt buộc phải có để cấu tạo nên cái Tâm, tôi nói tiếng Việt nghe kịp không?

Trung tính đây có nghĩa nó là những thành tố bắt buộc, thành tố là ingredient, nó là những thành tố bắt buộc phải có, nó mới là basement thành phần nền tảng thôi. Còn cái chuyện mà để quyết định cộng...

Bây giờ ví dụ nè, một nồi canh là gì ta? Nước cộng với gia vị, đây, cái gia vị này là thành phần trung tính, xong chưa? Nhưng cái này mới tiếp theo nè cộng với trái thì nó bằng là canh trái.

- Nước cộng với gia vị, cộng với khoai thì gọi là canh khoai. Hiểu không?

- Nước cộng với gia vị, cộng với rau thì mình gọi là canh rau.

- Nước cộng gia vị, gia vị là đường muối, nước cộng đường muối cộng trái thành ra canh trái, canh trái là canh gì ta? Ví dụ như canh trái là canh gì?

- Nước cộng gia vị, cộng với rau thì mình gọi là canh rau.

Đó là Nam Truyền, Nam Tông là vậy đó. Chuyện đầu tiên anh muốn tu thiền là anh phải biết ồ cái cấu...anh phải biết rõ Tâm và Vật. Cái Tâm nó gồm có hai cái, còn Thánh Hiền khác mình chỗ nào? Khác chỗ này nè. Điểm khác biệt của Thánh Phạm là nằm ở chỗ:

- Thánh do hiểu Bốn Đế, nên Thánh có sống Thiện cũng không phải để đầu tư quả nhân thiên như phàm phu. Thánh sống thiện chỉ vì không thể sống ác, vậy thôi.

- Còn Phạm phu thì cái lúc mà họ sống ác thì khác hẳn Thánh thì mình không có gì để nói, nhưng mà lúc họ sống thiện là do họ không hiểu Bốn Đế. Cho nên khi mà phàm phu khi sống thiện họ sẽ investmnet trong cái quả nhân thiên đầu miệng họ nói.

Như ba người mình đây nè, ai cũng biết là sanh về cõi trời sống hết tuổi thọ cũng trở về dưới đây mình nói trong đáy lòng mình, từ trong lòng mình nó cũng có cái thích, mà cái này mà người không có Chánh Niệm, không có Trí, không có gan để thấy, đâu có, đâu có, Sư nói vậy tôi hiểu rồi, sao tôi còn ngu vậy tôi muốn. Thiệt ra chỉ cần tắt thở một cái sanh làm con chó một cái tắt cả cái thích mình trở về con chó liền. Đó là cái mà cô học không nổi, cô không hiểu cái đó. Có nghĩa là bây giờ cô có bằng tiến sĩ nè, cô thấy nhà nghèo nó ở là cô đã góm rồi nhưng cô có biết là đêm nay cô tắt thở cô chung vô bụng con chó nào đó thì cái sở thích của cô nó sẽ giống như một con chó vậy đó, cái tiến sĩ của cô mới hồi chiều hôm qua, bữa nay nó mất tiêu. Thí dụ như thấy một con ruồi đó nó cũng từ con người ra chứ đâu, luân hồi mà, thì trước đó là ông bác sĩ, con giòi, con ruồi ai biết đó là bác sĩ. Trời ơi hồi đó mỗi lần đi khám bệnh xong nó rửa alcohol làm dữ lắm mà bây giờ nó làm con ruồi nó kiếm cái gì hồi nó mới đậu, nó kẹt vậy đó. Cho nên là mình cứ nhớ là sanh từ luân hồi là gì? Là chìm sâu trong 6 Căn, 6 Trần mà nói gọn lại là chìm sâu trong Tâm và trong Vật thì bây giờ mình tu hành giải thoát là mình phải có cái nhìn đúng đắn, chính chắn về Tâm và Vật. Trước hết

mình phải biết Tâm là cái gì? Tâm tức là cái biết đơn thuần, bản thân cái biết không thiện, không ác nha cộng với 13 Tâm sở Trung tính cũng không thiện không ác, nhưng bắt đầu có vấn đề nè, vấn đề là cái tiếp theo: $1 + 13 + 14$ đúng không? rồi, cái vấn đề là cái 14 này nè nó cộng với 14 cái tiêu cực ra cái ác, mà 14 cái trung tính cộng 25 cái tích cực, đó 25 tích cực ra cái lành, đúng không? Đó vấn đề nằm chỗ này. Mà chỉ có người nào chưa hiểu được Bốn Đế thì mới còn kẹt trong Ác và Thiện. Khi mà mình chưa hiểu Bốn Đế thì mình còn nằm trong 2 nhóm, nhóm thấp thì Ác, mà cái nhóm cao, hiểu không? khi không hiểu được Bốn Đế thì chúng sanh tự động chia làm hai nhóm, tự động chia làm hai nhóm:

- Cái nhóm sống Thiện thì nó sống bằng cái $14 + 25$.

- Còn nhóm hai là nhóm sống Ác thì $14 + 14$.

Tôi không có nói nhiều, giải thích nhiều là bởi vì mấy cái này thời gian không có nhiều, thứ hai là mấy cái này trong sách có 14 là cái gì trong đó nó có nói, rồi.

Tâm và Vật, bây giờ bắt đầu nghe. Tâm ở trình độ thấp thì còn chìm sâu trong 5 Dục, còn thích trong Dục thì còn bắt mẫn trong Dục. Thích và bắt mẫn tạo nên diện mạo của cõi dục. Tâm còn thấp kém thì còn thích trong cõi Dục mà hễ còn thích trong dục thì còn bắt mẫn mà hễ còn bắt mẫn thì còn đau khổ. Cho nên ở cõi dục là cõi rất là thô thiển, thích cái thấp kém mà từ cái thích đó nảy ra cái bực mình rẻ tiền. Giống như mình thấy cái dân hạ cấp, nó còn thích nhậu nhẹt, nó còn thích bạc cắc, cho nên tới hồi cô nghe nó đánh lộn nó gây, nó gây vì điều thuốc, nó gây vì ly bia, vì chai bia, nó gây vì số tiền hụi, nó gây chuyện không ra gì hết, đó. Còn mình quý tộc mình có học, mình có tiền, có quyền lực, có vai vế, mình thấy chuyện đó mắc cười lắm. Thì hễ cái tâm mình còn thấp là mình còn thích trong cái thấp, mà còn thích trong cái thấp thì còn ghét trong cái thấp. Mà kẻ nào còn thích còn ghét trong cái thấp thì kẻ đó tiếp tục đi về cõi thấp. Có một số ít người họ chán cái thấp đó quá đi, họ mới từ bỏ không làm ác nữa mới đi tu cái lành, mà cái lành nó lại chia có hai nhóm.

Cái lành còn liên hệ đến cõi dục. Cái thứ hai là cái lành còn liên hệ đến thiện và càng lên cao, ở cái Thiện mà nằm ở cõi dục thì cái Tâm nó nhiều cái thành tố hơn là ở cái cõi cao. Càng lên cao cái Tâm nó càng đơn giản và nó càng bỏ bớt những cái thành tố, nghe kịp không? bây giờ nói thiện đi, cái 25 này nè giảm dần, giảm dần 25 trong con số 13 này nó cũng giảm luôn để cho nó nhẹ, giống như là ở dưới chiếc xe đồ nó chạy mặt đất nó có những cái phụ kiện, phụ kiện nào cũng cần thiết, đúng, nhưng mà cái trọng lượng của phụ kiện nó không quan trọng bằng trên máy bay, biết chuyện đó không?

Thí dụ như ở trong cái máy của cái xe hơi, cô biết có một lớp sắt dày cô biết chuyện đó không? rồi, cái phần...nhưng mà máy bay không có được như vậy, phải thiết là nhẹ, nghĩa là những cái ở dưới đây mình xài bằng sắt thì trên đó người ta phải tiết giảm trọng lượng, thì người ta phải reduce the weight, người ta phải tiết giảm trọng lượng bởi vì sao? vì muốn đi lên cao và nhanh thì nó phải nhẹ, mà nhẹ là nó bỏ bớt những trọng lượng không cần thiết và cô có biết tại sao chim cánh cụt nó bay không được không? là vì cái phương tiện để bay thì quá ít mà cái điều kiện trì níu thì quá nhiều, hiểu chưa? Rồi cô thấy là những cái người mà mập ú tại sao nó đi chậm? bởi vì cái điều kiện để mà nhanh đó, để mà nhẹ, để mà mau đó nó là không có mà điều kiện để mà chậm thì nó nhiều.

Thí dụ như trọng lượng trên thì quá nhiều mà bàn chân nó quá nhỏ so với tổng trọng lượng thì dĩ nhiên nó phải đi chậm rồi, đúng chưa?

Cho nên ở đây cũng vậy, tuy là Thiện mà Thiện ở cõi Dục thì cái Tâm nó phức tạp hơn ở cõi trên. Thí dụ như mình thấy Thiên nè, cõi Sơ Thiên nè thì mình thấy có 5 chi thiên đủ nhưng mà Nhị Thiên bỏ bớt, Tam bỏ bớt, Tứ bỏ bớt, thấy chưa? Rồi từ Thiên Sắc mà lên Vô Sắc Tâm nó còn bỏ bớt nhiều nữa, đó, cho nên càng lên cao nó càng vi tế dần, mà tại sao phải vi tế? vì nó cần đến độ cao và cái độ nhanh, nó đi nhanh hơn, chiếc xe đó nó muốn đi nhanh và chiếc máy bay nó muốn bay cao thì bắt buộc nó phải giảm trọng lượng. Tại sao nói Thiên nó đi nhanh? Bởi vì cái ước muốn của người đắc Thiên họ muốn cái gì cũng phải nhanh hơn cái người bình thường, thí dụ thời gian mà hóa hiện thân thông nó cũng nhanh hơn là ở cõi dục. Ở cõi dục, thí dụ ở cõi người mình đi, mình muốn cái gì là mình phải đổ mồ hôi mình mới có được, nhưng mà lên tới cõi chư Thiên chỉ họ muốn thôi, nhưng mà cái muốn của vị Chư Thiên cõi Dục họ bị hạn chế so với Phạm Thiên tức là một vị Phạm Thiên ngồi đây, một vị Dục Thiên ngồi đây, ngồi chung với nhau mà hai ông cùng lúc

hóa hiện cái gì đó thì ông Phạm Thiên nhanh hơn và ông hóa hiện được nhiều thứ hơn. Tại vì sao? Tại vì tâm ông đơn giản hơn, đơn giản như vậy. Ngay cả trong kinh nói, hai vị đắc thần thông mà cái vị Tam Quả thì cái thần thông nó nhiều là cái vị Nhị Quả và Sơ Quả. Hai vị đắc thần bằng nhau nhưng mà ông nào mà Tâm Thánh cao hơn, rồi tới lúc giữa hai vị A La Hán đều hết phiền não như nhau mà vị nào thường xuyên luyện tập, vị nào xài cái Tâm Thiên nhiều lần trong ngày, nhiều lần trong tuần, nhiều lần trong tháng thì cái vị đó, cái khả năng hóa hiện thần thông nhanh hơn cái vị mà ít trau dồi. Có những vị sống thường xuyên sống bằng Tâm Dục giới vì A La Hán sống nhiều Tâm Dục giới thì khi hóa hiện thần thông không có nhanh bằng vị sống nhiều bằng Tâm Thiên. Dễ sợ như vậy, có nghĩa là cái linh kiện của cái vị... A La Hán hết đó nha, mà có vị xài đồ sắt bằng đồng nhiều quá cho nên tốc độ không nhanh, còn bên kia xài toàn là nhôm với Titan không. Đừng nghĩ rằng người ta đang nói cái mẩu đó là hết chuyện, người ta muốn nói chuyện khác đó là càng lên cao thì cái Tâm nó phải càng đơn giản, cái bài học mình rút là phải rút từ chỗ đó chứ không phải mình rút có chỗ thần thông, khổ quá, cô này cô chậm quá chậm, rồi bây giờ hiểu chưa? Cái bài học phải rút ra từ chỗ đó chứ không phải chỗ kia, có nghĩa là càng lên cao thì tâm nó càng đơn giản, còn chuyện thần thông là người ta minh họa cho mình hiểu thôi, chứ mình đừng nghĩ là ôi tôi không thần thông tôi không cần gì biết, giống như ba mình ngồi đây không ai là kỹ sư nhưng mà phải nhìn nhận cái bài học về cái máy bay hồi nãy tôi đó là bài học rất lớn trong đời sống của mình. Người Châu Phi họ nói câu hay lắm: muốn đi xa thì đi có bạn, mà muốn đi nhanh thì đi một mình. Và mình còn phải nhắc lại một câu nữa: có những chuyến đi mà hành lý nên nhẹ, có những chuyến đi mà hành lý nên đầy đủ.

Cô hiểu hai câu này không? có những cái hành trình mà hành lý càng nhẹ, càng tốt. Nhưng có những hành trình mà mình không thể đem cái nhẹ ra làm gốc mà phải lấy cái thiếu và đủ, hiểu không ta? có những cái hành trình mà lấy chữ nặng nhẹ. Nhưng có những hành trình mà mình phải lấy chữ thiếu đủ. Hai cái này quan trọng lắm.

Thí dụ ba người rủ nhau vô rừng chơi, ba người lên rừng chơi thì mình cần, cần nặng nhẹ hay cần thiếu đủ, rừng chơi, rừng này nè.

Có những cuộc đi ta quan tâm chuyên nặng nhẹ, nhưng có những cuộc đi ta quan tâm chuyên thiếu đủ. Thì chuyện tu hành cũng y chang như vậy. Có trường hợp là mình quan tâm đến thiếu đủ, có trường hợp mình quan tâm đến nặng nhẹ, hiểu chưa?

Như vậy là mình học về Tâm là mình học rồi phải không ta? Nãy giờ giảng về Tâm đó. Về Tâm thứ nhất là cái cấu trúc của nó gồm:

1 + 13 + 14,

1 + 13 + 25

Xong rồi, tôi giải thích thêm trường hợp nào là Tâm Thiên, trường hợp nào là Tâm Dục, xong chưa?

[23:42]

[17/06/2025 - 08:08 - anhlibrary]

Bây giờ học qua Vật.

Vật ở đây gồm có [pali] tức là cái vật chất trong chúng sanh và [pali] tức là vật chất ngoài chúng sanh.

- Vật chất trong chúng sanh là gì ta? Mắt, tai, mũi, lưỡi, máu, thịt, gân, xương thì đó là vật chất trong chúng sanh, có nghĩa là cái gì nó nằm trong cơ thể chúng sanh.

- Vật chất ngoài chúng sanh [pali] thí dụ như là cây, cỏ, đất, đá...

Cái nào liên hệ đến 5 Căn thì cái đó được gọi là trong chúng sanh, trong chúng sanh nó dễ hiểu hơn.

Tôi sợ nói cái kia chị không có hiểu. Trong chúng sanh và vật chất ngoài chúng sanh dễ hiểu nhất, rồi.

Nói gọn, Sắc Pháp nó gồm có hai đó là trong chúng sanh và ngoài chúng sanh. Cái này mới quan trọng nè: dầu trong hay ngoài chúng sanh thì tất cả Sắc Pháp hay Vật chất chỉ gồm có 4 Đại (với định nghĩa chuyên sâu + 24 thứ vật chất đi ra từ 4 Đại).

- Đất là trạng thái cứng, mềm, mịn, nhám, nặng nhẹ.

- Nước là trạng thái tan chảy, ngưng tụ và kết dính.

- Lửa là tất cả các nhiệt độ lạnh, nóng nói chung.

- Gió là cái trạng thái di động, xê dịch tương phong và áp suất (movement, pressure) đó là gió trong A Tỳ Đàm đó. Khi mà mình hiểu được cái đó, 4 Đại lúc bấy giờ được định nghĩa chuyên sâu là như vậy.

Tâm thức càng thấp thì đời sống càng lệ thuộc nhiều vào 5 Dục, tức nhờ cậy rất nhiều vào 4 Đại. Chúng sanh càng lên cao thì sự lệ thuộc vào 4 đại càng ít dần.

Thí dụ như có những loài sống trong đất, trong nước, trong cây, trong trái, trong gió, riêng con người thì chỉ mỗi thứ một ít.

[Bây giờ mình nói mình thiếu nước mình chết, nhưng mình đâu có chìm trong nước như con cá đúng không? như mình sống mình nhờ cái cây gỗ nhưng sự lệ thuộc cây gỗ đó nó đâu có giống như mấy cái con mà nó đục một cái lỗ ở trong cái thân cây, đúng không? có hiểu tôi nói không?]

Cho nên chúng sanh càng lên cao thì cái sự lệ thuộc đó đối với 4 Đại thì nó càng ít dần và lên đến cái tầng Dục Thiên thì sự lệ thuộc ấy gần như là khác hẳn nhân loại. Cái tầng Dục Thiên thì sự lệ thuộc 4 Đại gần như không còn nữa. Còn nhưng mà gần như vì họ té dữ lắm.

Bây giờ nhớ chưa? Tại sao mình phải học Tâm và Vật. Phải học, từ đó mình mới thấy là ồ thì ra...

Cho nên, kẻ nào càng lệ thuộc nhiều vào 5 Dục thì nguy cơ đau khổ cũng sẽ nhiều theo hơn. Vì đời sống của họ là một căn nhà sàn phải cần đến nhiều chân cột mới trụ được, dĩ nhiên phải khổ rồi.

Đây là những chuyện rất là khoa học mà tôi khổ cho nhiều người vô chùa không chịu học giáo lý cứ lan man cứ nói đời là biển khổ mà không chịu hiểu tại sao, tại sao nó là biển khổ, phải nhớ rằng tùy thăng Tèo nó sống khác thăng Tí. Thăng Tèo khi mà nó sống lệ thuộc vào vật chất nhiều quá, nó lệ thuộc vào 4 Đại, nó lệ thuộc vào 5 Trần Vật chất nhiều quá thì lúc bấy giờ đời sống của thăng Tèo nó là một căn nhà sàn mà có nhiều chân cột, biết nhiều chân cột không? mà mình tu để chi? mình tu để mình học mấy cái vừa rồi mình học để mình loại bớt.

Khi chưa biết đạo ta chạy theo cái ta thích, còn nhớ cái này không? biết đạo một mớ ta bớt cái thích chỉ còn giữ lại cái cần. Biết thêm một chút nữa ta bỏ cái thích chỉ giữ lại cái cần và cuối cùng ta chỉ giữ lại cái tối cần. Đây là công thức bằng vàng, bằng vàng.

Tức là chưa biết đạo ta chỉ chạy theo thích, không màng tới cái cần. Biết Đạo một ít thì ta chỉ giữ lại cái cần bỏ cái thích, rồi cuối cùng chỉ giữ lại cái tối cần thôi. Thì lúc đó ta mới thực sự an lạc. Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai, không học giáo lý ta cứ tưởng rằng muốn làm gì thì làm đó chính là tự do. Nhưng khi học giáo lý rồi thì ta mới hiểu ra rằng muốn làm gì thì làm trên hình thức là tự do nhưng về bản chất đó là sự nô lệ cho phiền não, có hiểu không? ở ngoài đời nó nói tôi muốn làm gì thì tôi làm, tôi tự do. Còn cái thứ gì đâu mà giữ giới rồi thấy khó khăn, nhưng thật ra nó nói vậy là nó có lý của nó. Nhưng mà theo thực tế đó, trong ruột trong vấn đề cốt lõi, cái tên mà muốn làm gì thì làm thì cái tên đó nó đang là nô lệ cho phiền não. Nhưng mà cái tên mà thấy nó không có làm gì hết buổi đầu nó cực thiệt. Tôi phải nói tên đó buổi đầu nó cực thiệt. Nhưng mà sẽ có một ngày nó là cái đùa mà sống tự do, bị nó đi đâu xưa nay nó đâu có bị thích cái gì đâu, hiểu không? buổi đầu thì mới vô thấy ghê lắm, tôi thấy nó không thích gì hết, nó không dám nhìn gì hết, nó không dám nghe, nó không dám gì hết nó...nhưng mà khi mà lâu ngày cái mà không cần gì nó trở thành nếp nó quen rồi, cái không cần gì nó thành thói quen thì bất cứ nhu cầu nào, ảnh cũng thấy là phiền đúng không ta? hiểu tôi nói không?

thí dụ như có cái nhà mình vô họ bắt mình phải mang dép cỏ, rồi khăn có nhiều loại khăn lắm, khăn nhỏ không biết làm cái gì, rồi khăn lớn, thấy nó sang thiệt, nhưng nó quá mệt mỏi, rồi ngủ nó có cái áo ngủ pyjama riêng, rồi đi tắm, tắm piscine lên có cái áo khăn, cái áo bằng cái khăn riêng, rồi đi tắm hơi mặc cái gì, cái gì, tôi thấy mệt quá đi. Rồi sẽ có một ngày mình thấy nhu cầu chính là lệ thuộc, mà lệ thuộc chính là khổ mà dĩ nhiên cái này là Phật pháp dành cho hành giả, dành cho người hữu duyên, chứ còn đa phần những người quen hưởng thụ tiện nghi nghe này chịu không nổi, họ nói đầu sao tiên nghi vẫn tốt hơn nhưng mà tùy. Nhưng mà sẽ có một ngày, khi mà cô Phụng lớn tuổi rồi cô Phụng thấy hình như đơn giản được thì tốt phải nói như vậy, đơn giản được là rất tốt. Có chuyện này nói ra hai cô buồn, nhưng tôi lỡ giảng tôi nói luôn. Tại sao người lớn tuổi họ có mấy bà già có cái mùi rất là giống nhau, tại sao vậy? Khi đến một cái tuổi nào đó họ lười xài mỹ phẩm, lúc đó họ trở lại cái mùi thiệt của một con người, người già là gì? một là họ uống thuốc, cái mồ hôi của họ nó ra cái mùi mà mà bị ảnh hưởng bởi vì họ ăn uống, chưa kể họ không xài mỹ phẩm, chưa

kể có nhiều khi cái mùi nó đi ra từ cái mùi dầu gió từ những cái loại dầu nóng họ hay xức, nó đi ra từ những loại thuốc mà họ uống vào, người họ tiết ra mồ hôi và cái dễ hiểu nhất chính là họ đa phần người lớn tuổi họ quay về với mùi mồ hôi của con người, còn cái thời trẻ đó họ đã giấu nó, họ đã giấu giếm lấp liếm nó bằng cái mùi mỹ phẩm, cho nên mỗi người trẻ một mùi. Nhưng mà khi lớn tuổi đa phần các cụ có mùi giống nhau là vì từ từ các cái nhu cầu các cụ bỏ dần, bỏ dần, có một ngày các cụ cũng rất là lười tắm. Tình cờ tôi không có tôi rình, tình cờ tôi nghe chính đương sự đó nói tôi tại Mỹ, tại Florida, trong một cái tình thân mới nói, bữa nói chuyện gì đó, nói tháng tám ba lần, mấy ngày kia chỉ lau người thôi, họ ngại, họ ở một mình. Thì dĩ nhiên sẽ có một ngày mà các vị thấy hồi trẻ ít tiện nghi bị xem là thiếu thốn. Hồi còn trẻ, trong một cái tâm thái nào đó thấy thiếu tiện nghi là thiếu thốn. Nhưng sẽ có một ngày thấy tiện nghi là phiền phức. Có phân biệt được hai cái này không? và phải nói nếu mà mình có một cái chuyện khác mà nó đáng quan tâm hơn là cái chuyện buồn vui trong đời sống bình nhật. Nếu có cái chuyện gì đó nó quan trọng hơn cái buồn vui đời sống thường nhật thì lúc đó mình không quan tâm đến đời sống vật chất. Đó là một chuyện. Chuyện thứ hai sẽ có một ngày mình thấy cái cơ hội mà sống chánh niệm nó quý hơn bất cứ cái thời gian để làm việc gì. Dĩ nhiên câu nói này chỉ dành cho người hữu duyên với Phật pháp thôi. Cô Phụng là tôi nghi ngờ là chưa có sẵn sàng để mà học mấy cái này, học mấy cái này nó ngán lắm, rồi.[40:52]

[19/06/2025 - 07:40 - anhlibrary]

Bây giờ là học qua cái Thiền.

Chán Dục cấp thấp người ta mới tu thập thiện. Hiểu câu này không?

[Có thấy người ta nhậu, rồi người ta ói mửa không? đó, rồi vợ chồng tối ngày gây nhau...họ ón quá họ mới bắt đầu bung ra đi làm việc từ thiện xã hội để họ xa cái nhà, hiểu không? đó, nó phải chán bớt những cái dục thấp kém nó mới làm thiện được, tin tôi đi. Cái đó là sự thật. Chứ còn cái thứ mà cứ ôm xà nẹo không có buông ra, muốn tu được cái thập thiện thì anh phải chán cái dục thấp kém. Tôi nhìn mấy cái bãi mửa bên lề đường là tôi..., sáng đi ngang đi học mòng một, tôi gặp một cái bà khủng, hồi đó gặp bà cũng gọn gọn người, cũng đẹp lắm, khủng, cứ cười cười hoài. Mấy tháng sau tôi gặp bà cái bụng tè lè nằm ngủ bên lề đường. Không biết bà khủng, bà đâu có tắm rửa hôi rình, đâu có hủi nhưng nhìn mình biết, mà cái thằng nào nó phải dơ hơn bà nó mới ngủ được với bà chứ...]

Thì đây đại khái là khi mà mình cứ lẫn quẩn ở trong mấy cái thị dục thấp kém thì khó bề mà tu thiện lắm, mà bắt đầu những người mà biết thích đi chùa, dầu họ không có hành thiền nha, mà họ bắt đầu thích đi chùa là mình thấy tại sao họ không bỏ thì giờ để đi shopping, why? Nó không thích quần là áo lụa, rõ ràng nó vô nó chơi áo lam mà, áo lam có gì đâu mà đẹp. Cái áo mà chơi cái màu khói, màu trà có gì đâu đẹp, nhưng mà nó chuyển tông nó khoai cái đó rồi, chứ đồ thời trang năm nào cũng Witchy, chanel, LV năm nào nó cũng ra đồ mới hết trơn rồi sao ra là thu đông nè, xuân hè tùm lum rồi bây giờ nó bỏ không màng, nó chơi cho mầy mấy cái áo đã, áo lam nó chơi suốt mùa thu là tại sao? là tại vì nó thấy nó không có nhu cầu nữa, nó không muốn nhậu nữa, nó không muốn nhảy đầm, không muốn nghe nhạc sập sinh, nó không có quần là áo lụa, nó không muốn mỹ phẩm, nữ trang nữa, đó rồi nó oai cái đó.

Cho nên chán cái Dục cấp thấp cho nên nó mới tu Dục Thiện. Nó phải chán vượt qua được cái mức này nó mới lên tới cái tu Thiền Sắc.

- Nó phải chán vượt qua được cái Dục Thiện nó mới lên Thiền Sắc
- Nó phải chán cái Thiền Sắc nó mới lên được cái Thiền Vô Sắc.
- Mà nó phải chán luôn cái Thiền Vô Sắc thì nó mới giải thoát Danh Sắc.

Khô thay cái cơ hội mà để nhằm chán cõi Vô Sắc vốn không nhiều.

Thứ hai, Nhằm thời điểm không có Chư Phật, không có Thánh nhân khai thị thì cái người chán cũng không có đường để mà đi.

Thí dụ trong kinh nói ông A Tư Đà, ông đắc tới Phi Tướng phi phi tướng, nếu mà ông đừng có chết sớm, ông chỉ cần nghe Đức Phật nói một, hai câu là ông đã đắc tới cái gì rồi. Nhưng mà xui, là lúc đó ông đã 120 tuổi rồi. Mà ông biết rằng sau khi mà ông gặp Ngài thì ông còn sống được có 7 bữa nữa thôi. Cho nên khi mà ông chết rồi, ông lên thẳng cõi Phi Tướng phi phi tướng, mà tại vì ông

không biết cách làm sao để bỏ. Cái vấn đề là ông không biết cách để bỏ. Làm sao đắc thì biết mà làm sao bỏ thì không biết, vì ông thấy hay nó quá đi bị vướng trong đó.

[Nó có trường hợp thế này nè, là cô biết chiều nay có lớp học cô thích lắm, nhưng mà nó kẹt ở chỗ thôi nôi nhỏ cháu ngoại thì tính sao? Mà trong bữa thôi nôi đó có rất nhiều bạn học ngày xưa, trung học, đại học ngày xưa, mấy đứa hồi xưa cũng cùng sở làm tùm lum, toàn là bạn bè thứ dữ không. Rồi bây giờ biết chiều nay có lớp tu học mà bây giờ sao ta? cuối cùng thôi đành buông, thì đó chính là tâm trạng của ông A Tư Đà. Có nghĩa là nói là bạn bạn chứ thật ra trong lòng mình cũng phải nhìn nhận có một tí thích cái party chiều nay, có, có, đừng có nói dóc là không có. Chiều nay là thứ nhất là thôi nôi nhỏ cháu ngoại, đứa con gái mình nó cũng trông mình. Rồi thêm bạn bè, bữa nay mình lỡ tay mình mời quá cỡ mà toàn bạn thứ dữ không. Rồi bây giờ chiều nay vì cái lớp học mình bỏ hết mấy cái đó tiếc. Sau khi tính tới tính lui thôi kệ cha nó ở nhà nhưng mà trước khi đi về nhà thì cũng quăng một hai câu tiếc nuối, rồi hối hận, rồi tự trách tùm lum. Nhưng thật ra đó, đáy lòng mình vẫn còn...Đó là thì ông A Tư Đà cũng vậy. Ông không biết đường ra một phần, một phần ông do ông không biết mà ông còn muốn, nó kẹt cái đó. Hai cái đó nó nuôi nhau]

Các vị A La Hán đâu có trải qua Thiền. Nhưng tuy họ chưa trải qua thiền, nhưng mà cái lòng của họ không có sẵn sàng để dính mắc trong đó, có hiểu cái đó không? Chứ không phải...giống như tôi các vị thấy người nữ khi mà họ muốn làm tu nữ là họ phải chán phần son. Còn tôi, tôi đâu có chán phần son. Nhưng các vị phải hiểu cái sẵn sàng đó là tôi vốn sẵn sàng không có gắn bó phần son có hiểu không? hiểu không? tôi không có, vốn dĩ tôi không có rồi. Cho nên đừng có nói. Chứ còn có nhiều vị tuy hiện giờ họ không đắc thiền, nhưng Đức Phật nhìn biết người này chứ, cho họ đắc cái là dính liền, có rồi mới có, tại vì cái này tôi có nghe thiệt nè.

[Chuyên này tôi nghe bằng lỗ tai, có rất nhiều ông, bà, cha mẹ trong nước, có rất nhiều ông, bà, cha mẹ trong nước không muốn đứa nào trong nhà đi nước ngoài, quý vị biết không? biết ra nước ngoài là cái thằng này đi ra ngoài là băng đảng liền, ra ngoài xa cái cái đám lớn này là nó ra ngoài là nó bị vô tù liền hoặc là nó bị tụi kia xử liền, tại biết cái tánh của nó. Tôi có biết một người quen ngày xưa là ông Sur, giờ ra nước ngoài, hiện giờ nè đang làm đại ca ở Mỹ, ông Sur, dân Bàn Cờ, tức là cái xã hội đen nó có máu biết không? có nghĩa là bây giờ cô lừa nó vô ăn hiền ở lành nó cũng hiền lắm, mà chỉ cần cô buông nó ra 5 phút thôi là cái máu đại ca nó nổi lên. Giống như đánh bài. Có người nắm chặt ngón tay thề mà từ đây không đánh bài nữa. Vậy mà mai một lúc ảnh ghiền, ảnh chặt ngón khác cho mày chơi trở lại đánh bài, cơn nó lên. Đánh bài nó độc lắm]

Cho nên là chuyện đầu tiên của Đạo Phật là gì? Là chữ buông. Anh không có chán là anh không có thể đi tới, không thể đi lên được. Đầu tiên là anh phải buông trước, anh không bỏ cái chôn cũ thì anh không có thể đi về cái nơi mới được, nghe kịp không? đó là cái quan trọng nhất.

Và một người có trí tuệ, người có huệ căn đầu ở lãnh vực nào thì cũng không có dậm chân tại chỗ suốt đời với cái mình đang có, với chỗ mà mình đang đứng, đó là người thượng thừa, tin tôi đi.

[Thí dụ về mặt khoa học mà cô cứ ôm cái iPhone 4 hoài thì nó không có cái iPhone 5, đúng không? hiểu tôi nói không? Có nghĩa là Apple nó làm tới iPhone 4 nó thấy hay quá nó không đi nữa thì làm gì có cái Five, có cái six, làm gì có cái Ten bây giờ. Nó phải thấy iPhone 4 có vấn đề gì đó nó mới lên cái 5, 6, 7, nghe kịp không? ở đây cũng vậy]

Đây là công thức bằng vàng, nghe qua rất là kỳ: không bỏ được lâu một thì không thể lên lâu hai, nghe câu đó nó không có gì tu hành hết, nhưng mà câu đó chính là cái câu bằng vàng, bất cứ chuyện gì ở đời này, anh không bỏ được lâu một thì anh đừng bao giờ nói với tôi là anh lên lâu hai, anh phải bỏ được lâu hai, thì bỏ được lâu hai thì anh mới lên được lâu ba. Chứ không có tài nào mà anh chàng hằng cùng một lúc hai tầng lầu, chuyện đó không bao giờ có.

Và cái dấu hiệu của một vị Bồ Tát gồm có ba, có còn nhớ không?

- Bồ tát luôn luôn là hướng tới cái tốt hơn. Bồ Tát đặc biệt cái gì đi nữa đặc điểm đầu tiên của Bồ Tát là luôn luôn hướng tới cái tốt hơn, cao hơn, cái hơn lúc nào cũng phải hướng tới cái tốt hơn.
- Cái thứ hai của Bồ tát là gì? là không có gọi là ôm ấp bất cứ một cái gì, cái này nó lại hỗ trợ cho cái kia, cái thứ nhất. Bồ tát luôn luôn là hướng tới cái tốt nhất và cái thứ hai là buông bỏ rất là tốt.
- Và cái thứ ba của Bồ tát là gì? cái thứ ba của Bồ tát là không có tự làm tù nhân cho chính mình, có nghĩa là không nghĩ nhiều về bản thân, không nghĩ nhiều về gia đình, không nghĩ nhiều về quyền thuộc. Cõi thân này là tất cả, gia đình này là tất cả, mái nhà này là tất cả, dòng họ này là tất cả, mỗi

quan hệ, quen biết này là tất cả, không có gì. Bồ tát không bao giờ tự mình biến mình trở thành tù nhân của bất cứ một cái nhà giam nào hết. Cho nên Bồ Tát có thể thương lấy thiên hạ. Bởi Bồ Tát thấy thương vợ, thương con chưa đủ, thương bạn bè, thân quyến chưa đủ. Bồ Tát ra khỏi cái ranh đó. Bồ Tát luôn luôn ba cái điều này:

- Một là Bồ Tát luôn luôn là hướng tới cái tốt hơn.
- Hai là Bồ Tát có khả năng buông bỏ rất giỏi. Ba cái này dính chùm nhau.
- Và cái thứ ba đó là Bồ tát không có tự giam nhốt mình trong bất cứ một cái nhà ngục nào hết, kể cả bản thân nha. Không tự giam nhốt mình trong bất cứ một cái nhà ngục nào kể cả bản thân. Còn mình thì sao? Cái khuynh hướng mà tự nhốt tù rất cao, biết cái đó không ta? Có hiểu câu này không?

[hiểu? tôi nhìn con mắt cô tôi biết cô không hiểu, tôi có khả năng tôi nhìn mắt hay lắm. Người ta là thiên nhân thông, còn tôi là không có thiên mà tôi là nhân thông]

Cái khả năng mình là cái khuynh hướng mà tự nhốt tù rất cao.

[thí dụ như, đứng ra hiểu là không cần ví dụ. Cứ có được đôi giày là xăm soi chết trong đôi giày, có được thằng chồng là mê thằng chồng, có vợ mê vợ, có thằng bồ mê thằng bồ, có cái nhà chết cái nhà, có xe chết trong xe, có tù áo quần là chết trong tù áo quần, có tù giày là chết trong tù giày, có cái đồng hồ chết trong cái đồng hồ, tin tôi đi. Thậm chí tôi còn biết chuyện này nữa nè, có nhiều người để ba má quạnh hiu nhà già còn mình thờ chó như là thờ thần vậy, có biết không? đi đâu là phải đem nó đi đưa tiền thuê người ta coi dùm, đi đâu chơi là phải dắt chó theo, đi chợ, đi xe hơi, đi bộ phải dắt chó theo, rồi tới hồi đi overseas là phải đem chó gửi, thậm chí có người họ bỏ vô cái giỏ đem lên máy bay họ trả bao nhiêu tiền họ cũng đem, cái nhà nhỏ Việt Nam bên Cali tôi ở vừa rồi tôi qua bên, có đem con chó từ Việt nam qua mấy ngàn đồng, chạy giấy tờ rồi, kiểm dịch rồi, chích ngừa rồi tùm lum hết mới đem được con chó qua. Dĩ nhiên nó đi nó kể mình nghe cái lòng nó có nghĩa, nó có thương, con chó nó có tình, có ơn gì đó tôi không biết mà tôi muốn mỗi lần tôi nhìn con chó tôi nhớ trời ơi đây cũng là một kiểu nhà tù mà Bồ Tát là không].

Bồ Tát có ba đặc điểm:

- Một là luôn hướng tới cái tốt hơn.
- Hai là cái khả năng buông bỏ rất giỏi.
- Và ba đó là không bao giờ tự biến mình thành nô lệ cho bất cứ một nhà giam nào, đấy.

Rồi bây giờ mình quay trở lại, cái câu: đường ra rừng chính là đường vào rừng. và đường vào rừng chính là đường ra rừng. Bây giờ cô hiểu câu đó chưa? Tức là đam mê trong 6 Trần thì là con đường đi vào, nhằm chán 6 Trần là con đường đi ra.

Và con đường ấy tùy người mà nó được chia thành bao nhiêu đoạn, cái này chắc phải ghi rồi. Cái này Bắc Tông phải ghi câu này:

Con đường vào rừng cũng chính là đường ra rừng. Quan trọng là ta xây lưng và đưa mặt nhìn về đâu? Hiểu cái đó không? cũng con đường đó mà cô xây lưng về chợ có nghĩa là cô đang đi vô rừng. Cô xoay lưng về cái rừng là cô đang đi về chợ, vậy thôi. Và tùy thuộc vào căn cơ mỗi người mà cái con đường đi ra ấy được chia thành mấy đoạn, với bao nhiêu trạm dừng. Bây giờ hiểu chưa?

Trạm dừng là gì ta? Thí dụ như là từng cái giai đoạn quả chừng, được cái gì phỉ lạc, được nhẹ nhàng muốn bay, rồi được thọ giới Sa di, rồi sau đó là thọ giới Tỳ Kheo, rồi cất được bao nhiêu cái chùa, rồi in được bao nhiêu Kinh, rồi được cái này, cái kia, nói chung tu nó chia ra dài quá đi.

Trong khi cái bậc thượng căn, trong Kinh nói ngay cái ngày thọ Đại giới đắc luôn A La Hán. Khởi có cái vụ mà cái gì mà đáp y, Tăng già lê rồi Sa di, rồi Tỳ Kheo.

Như Ngài Ajahn Chah là mình thấy Ngài là thượng căn, mà mình thấy đời Ngài ớn lắm, bao nhiêu năm học giáo lý, rồi bao nhiêu năm đi Đầu Đà, cái thời gian mà Ngài Đầu Đà, mà Đầu Đà là sống lưu lạc trong rừng có biết Ngài đi bao nhiêu không? đi ngược xuôi trong quãng đường từ Thái qua Lào, từ Lào qua Thái, đi 400 km trong vòng 27 năm. Cái quãng đường 400 nhưng mà không biết Ngài đi là bao nhiêu lần 400, nhưng mà đại khái nguyên cái quãng đường 400 đó nó là 27 năm tới lui, tới lui, cuối cùng rồi người ta mới cúng cho Ngài chùa, là ông Sư bạn mới thấy cái tinh thần Ngài hay quá mới rước Ngài về làm trụ trì mà Ngài đâu có làm trụ trì theo cái nghĩa mà thông thường. Ngài về, tới giờ ôm bát đi, đi xong rồi về ngồi đó, rồi chùa có muốn làm gì lên trình Ngài tiếng, Ngài nói ồ, vậy thôi, Ngài không giữ tiền, rồi bà thí chủ thấy chùa hư cũng cúng mớ tiền, thì

ông nhỏ ông lên báo hư vậy có người cúng, thì Ngài nói ờ vậy thôi. Thời gian sau họ thấy Ngài làm trụ trì chỗ đó họ mê, có người họ chán, trụ trì như tác trách vậy đó, nhưng có chỗ họ thấy thích Ngài, họ muốn mời Ngài về làm ông từ để mà làm linh hồn, thế là họ cất một cái thiền viện lớn ở trong rừng, toàn là cốc lá không hà, mà cất mộc vậy đó, còn họ làm cái Sima tráng xi măng làm cái Sima, có cái tượng Phật lộ thiên không có mái che gì hết tính làm trụ trì, mà khi nào Phật tử đông đồ dồn về cất chùa bự Ngài lại đi chỗ khác, cả đời Ngài không có chùa miếu. Tới cuối cùng lúc Ngài sắp tịch, trong phòng của Ngài có ông Sư người Mỹ, ở ngoài đời ông chơi đồ antique, trước mắt ông, nhiều lần ông thấy Ngài ngồi vậy nè, họ tới họ cúng đồ cổ nhiều lắm, đồ quý. Ông nghĩ trời phòng của Ngài đã, thì bữa đó ông lên dọn phòng, lâu lắm mấy năm sau, ông lên dọn phòng cho Ngài, có lần nào đó ông lên ông dọn phòng sao không thấy tượng gì hết, không thấy một tượng, cái ông vừa tò mò, vừa tiếc, ông mới hỏi: Bạch Ngài con ở đây mấy năm trời con thấy Ngài được người ta cúng nhiều lắm, mấy cái đó nếu mà tập trung lại nhiều lắm. Ngài nói tôi đã giải quyết ngay sau đó, cúng hết cho các chùa, giải quyết ngay sau đó, cúng hết cho các chùa, giải quyết ngay sau đó, mà bởi vì ông này đâu có dịp ông lên cốc Ngài đâu, tới mấy năm sau, từ cái ngày mà ông thấy bức tượng đầu tiên mà cho tới mấy năm sau ông lên ông thấy trống hết, hỏi Ngài, Ngài cười Ngài nói tôi đã giải quyết ngay từ lúc mà tôi nhận tôi đã giải quyết rồi, tức là xây lung là ông xử liền, đặc biệt. Nhưng cũng có trường hợp thứ hai, như tôi, tôi không dám nói tôi xả giống như Ngài nhưng phải nói bây giờ chỗ nào đang hoang là tôi buông hết và hành lý tôi nhiều lắm là hai vali thôi, tức là một vali đựng thuốc, với một vali đựng đồ lạnh là xong, hai vali, tất cả là tài sản, tôi buông cái nhà bên Mỹ luôn, tôi buông, bắt buộc, đó không phải là cái vấn đề, không phải tu hành cao siêu mà vấn đề đó là vì tôi biết rằng tôi phải nhẹ, tôi phải buông như vậy tôi mới nhẹ nhàng tôi đi, tôi không thể nào, trừ ra tai nạn, chứ tôi không muốn chết khi mà tôi nghĩ tôi để lại tài sản, chuyện đó Giác Nguyên không có làm, tôi phải nói như vậy. Tôi không muốn làm gì nữa, Kinh sách nằm trong sổ tài sản, tôi kể luôn, có nghĩa là tôi muốn về Kalama tôi làm một cái Thiền thư viện gọi là Simsapa. Tất cả sách của trăm, sách tiếng gì, tiếng gì, dĩ nhiên thiền viện không phải là học viện, nhưng mà đem về đó nó có hai cái lợi biết gì không? bản thân tôi tra cứu, khi tôi giảng tôi phải đọc sách chứ hoặc hành giả nhiều khi ở đó, tôi không cực đoan, về điểm này tôi học ở Làng Mai. Làng mai dạy Thiền nhưng mà Làng mai là có thư viện lớn lắm biết không? Điều thứ ba, cái thứ ba là quan trọng, tất cả chung quanh cái Kalama là học viện là một tỷ, chỉ cần tôi nhấn nút một cái là nguyên cái thư viện của tôi bay về mấy cái học viện của Miến Điện, hiểu không? nhấn nút một cái là bay về liền, đem đồ về là có chỗ hứng, mà còn là nồi cháo của tôi, tôi không biết cô nghĩ sao chứ tôi cho mấy tu nữ không biết họ lấy không ta, tu nữ nghèo lấy tốt chứ, thấy không? tôi đã tính rồi, tôi buồn buồn tôi đi vậy đó nhưng tôi đã tính rồi nhưng tôi có, tôi quên khoe cô bên Đức, nay mai đi qua bên nè, tôi có 8 cái nồi mà nồi nhét cô vô cũng vừa. Tại tôi về bên là tôi nấu tôi cúng mà, sáng dậy...

Rồi như vậy thì thực tế tùy vào cái trình độ của mỗi người mà đường đi ra ấy được chia thành mấy đoạn với bao nhiêu trạm dừng. Nhiều người tâm đắc với với những trạm dừng mà họ không hề biết rằng lẽ ra họ không nên có nhiều trạm dừng, cái bậy là chỗ đó. Nhiều người tâm đắc với từng trạm dừng của mình mà không chịu hiểu rằng lẽ ra càng ít trạm dừng càng tốt, có hiểu cái này không? vì nhiều trạm dừng thì nó lâu, khổ quá cái đó không chịu hiểu, nhiều người tâm đắc với mỗi trạm dừng của mình mà không chịu hiểu rằng lẽ ra càng ít trạm dừng càng tốt, bởi vì càng nhiều trạm dừng thì càng mất thời gian.

Thí dụ như là phải xây, phải cất rồi phải có chức vụ, phải có phận sự rồi tùm lum. Tôi nói thiệt tôi ghét nhất nói mà nói giống như cao siêu, tôi cũng muốn lắm mà tôi không có làm thì coi không được tùm lum mà ai bắt làm, tại mình muốn, nói thẳng luôn, còn cái Kalama tôi gồng là vì hai lý do bởi vì tôi có làm khi mốc gì đâu, tôi có cái miệng không à, tôi nói rồi bà con cúng, rồi cái đám kia về làm. Thứ hai đó là chỗ tôi dưỡng già mà, bắt buộc tôi phải về, chứ còn kêu tôi xây dựng Kalama mà kiểu như Thầy Nhật Từ mà lo cái Giác Ngộ trăm thê không có làm, quá mệt, cứ tối ngày nghe đục, bầm, bầm, các cum, các cùm, bắt tôi ở tôi hít bụi không, không bao giờ. Đó, tùy mỗi người có cái hạnh.

Rồi bây giờ cuối cùng là gì ta? Chúng sanh trong đời gồm có 3 hạng đó là:

- Sống trong dục, thiện ác trong dục.
- Hạng thứ hai, sống trong thiên, rồi cũng từ thiên mà ra đi sinh tử.

- Hạng thứ ba nhằm chán cả Dục lẫn thiền.

Hành trình tu tập thật ra chỉ là thay thế con số 14 bằng 25 và cắt bỏ dần con số 25 ấy...giảm dần vì ta không có nhu cầu nhiều đề xài như vậy nữa. Bởi lẽ thiền pháp nào cũng là trạm dừng trên cái đường giải thoát. Cho nên càng lên cao càng bỏ dần. Cho nên mình thấy trên đường sinh tử là cái Tứ Vô Lượng Tâm nó quan trọng biết bao nhiêu mà trong cái giây giải thoát nó chỉ có giới phần chứ nó không có vô lượng phần. Nói vậy cô đâu có hiểu.

Có nghĩa là lúc bình thường mình nói tu hành là phải Từ, Bi, Trí, Tuệ. Nhưng mà trong Kinh A Tỳ Đàm nói trong cái giây phút đắc đạo, đặc biệt là không có nhớ tới chúng sanh nữa, thấy rõ cái bản chất của các pháp là vô ngã, vô thường thôi, mặc dù bình thường trước và sau khi đắc đạo, trước và sau khi đắc đạo cái Tâm Từ Bi rất là quan trọng, nhưng mà trong giây phút đắc đạo thì cái đó nó không quan trọng. Cái đó là cái chuyện rất quan trọng để cho mình hiểu: à thì ra cái Tâm Từ Bi nó có hai ý nghĩa:

- Một là cái Tâm phải có ở một cái người không còn khả năng bắt mẫn chúng sanh. Nhớ nha, Tâm Từ Bi nó có hai trường hợp, một nó là cái Tâm bắt buộc phải có ở cái người mà không còn khả năng bắt mẫn chúng sanh.

- Thứ hai, Tâm Từ Bi là cái Tâm của một người đang còn có cái ý cầu công đức. Cái đó nó sâu dữ lắm. Trong khi Từ bi nó chỉ có hai trường hợp thôi: một, Từ bi là Tâm trạng của một cái người không còn cái khả năng bắt mẫn nữa thì họ sống bằng cái gì giờ? Họ chưa tới lúc niết bàn thì sống bằng cái gì ta? Ghét thì họ không có khả năng ghét rồi, bây giờ sống họ phải từ bi chứ phải sao giờ? Thứ hai Tâm Từ Bi là cái Tâm mà có ở cái người mà còn cầu công đức.

Tức là, chiều nay mình ngồi mình phan phui ra mình thấy nản, ngay cả cái đường tu nó cũng không có gì linh thiêng hết, nó chỉ là cái lộ trình thay thế thôi. Tức là thay thế thang 14 bằng 25 và Bồ Tát và cái người tu nói chung không coi con số 25 đó là một hằng số tuyệt đối. Vị đó nghĩ rằng ngày nào mình còn thấp thì mình còn quơ cả khối, chứ càng lên cao rồi, vị đó sẽ có một ngày không còn giữ lại cái thiện nữa. Biết không? Nói theo trong A Tỳ Đàm thì Tâm của Vị A La Hán cũng có 25 đúng không ta? nhưng 25 đó với 25 phàm khác hay giống? Bởi vì 25 của Phàm là 25 của cái người mà chưa hiểu Bốn Đế. Cho nên 25 của phàm là 25 hột thóc còn gieo được. Còn ở Thánh nhân 25 đó là 25 cái hạt thóc trong nồi cơm đã chín, biết nồi cơm chín không? có hiểu không ta? Biết hạt thóc nằm trong nồi cơm đã chín không? có thấy cái đó không? hình dáng nó y chang như thằng kia, nhưng mà nó trót quớt rồi.

Có nghĩa là vị A La Hán cũng đi bát rồi cũng về lấy đồ ăn cho bạn tu, A La Hán cũng ra đánh lễ bảo tháp, A La Hán cũng giảng Đạo, A La Hán cũng chăm sóc người bệnh, A La Hán cũng chia sẻ y áo này kia cho người bạn tu. Ôi nói chung A La Hán dễ thương còn hơn người phàm nữa, A La Hán làm phước còn ghê hơn người phàm nữa vì người phàm còn tính toán, A La Hán là chơi cho mày sạch sẽ luôn, nhưng mà thật ra là cha nội không còn cái ước mơ gì Nhân Thiên hết, Ngài chỉ chờ đủ duyên là Ngài nhấn nút Ngài biến thôi. Còn mình là sống thì...phàm phu có đặc điểm thế này: thích gieo nhân ác mà khoái hưởng quả lành. Còn cái người mà hiền trí thì thích gieo quả lành nhưng mà không có sợ cái nhân quả ác, chứ ai thích quả ác, không ai ngu vậy đâu, nhưng mà không có sợ quả ác, tức nó tới nhấn răng cười, mà làm toàn chuyện lành không hà.

Có hai trường hợp:

- Một đó là tâm trạng bắt buộc ở cái người vì không còn khả năng bắt mẫn.

- Hai là nó có ở cái người còn cầu quả nhân thiên, mấy vị tu còn cầu quả nhơn thiên. Chỉ có hai cái đó thôi. Chứ còn mà tôi nói lại một lần nữa là cái lý Bốn Đế quan trọng lắm, khi không hiểu được mọi thứ là khổ, đó thì mình còn bàn cãi nhiều chuyện lắm.

[Tôi vô trong, tôi giảng thấy nhiều người vô bàn chữ nghĩa, khi mà mình thấm được cái đó rồi mình sợ muốn chết luôn, phải nói mình sợ thiệt tại vì nó cứ quần quanh, quần quanh hoài ra không được, mà cái cái ghê nhất như cô Phụng bây giờ ngồi nghe đạo vậy cô có ăn học vậy đó mà cô nghe nói chuyện mà ngày mai làm con chó mà bỏ hết mọi sở thích là cô thấy cô chấp nhận không được.

Trong khi cô tưởng tượng ngày mai là tôi xuống đất làm con giun cái chuyện đó đâu có gì đâu mà khó. Mình tắt thở rồi mình biết cái nghiệp quá khứ nó đưa mình đi đâu, mình đâu có biết. Mình xuống làm con giun là coi như nhà cửa gì bỏ lại hết, chổng con nó lúc đó nó chỉ lo cái xác của mình thôi, nó về nó muốn kèn tây thổi ồ ý e, rồi nó đưa vô Bình Hưng Hòa hoặc là lên đòi hóa thân

Hoàng Vũ, nó đưa vô một nghĩa trang An Viên gì đó, xong rồi là bắt đầu rồi xong, rồi nó để mình đó nó về nó chia chác tài sản của mình, áo quần mình mấy đứa dâu, mấy đứa con gái nó chia nhau nó mặc, không nó đem nó cho người ta, mấy cái áo đó mình đi Ý, đi Roma, mình đi Milan đồ mình mua mình cũng biết bao nhiêu, rồi mấy cái vòng đeo tay, rồi nguyên cái bộ semain nó mặc tiền lắm đó, rồi con rể, dâu nó nhìn nó không có thích nó bán mặc bán rẻ hết, còn mình về đất mình nằm. Hồi đó mình đi mua đồ mình lựa từng món, từng món, trời ơi mình quý, cũng biết bao nhiêu, mấy cái mặt đá màu đẹp biết bao nhiêu, bây giờ liệng cha, mấy đứa kia... Mỗi lần tôi đi lên tiệm đồ cũ tôi nhìn tôi biết cái này hồi đó người ta quý dữ lắm. Nhìn cái món đồ mình biết chủ hồi xưa quý lắm, giờ thôi xong tan tành. Bây giờ chỉ cần làm như trong Kinh nói có cái ông đó, hồi ông còn sống, ông rất là mê cái vườn xoài của ông, tới hồi ông chết ông làm ngạ quỷ trong cái vườn xoài, mà nhờ ông sống có tu chút đỉnh. Cho nên khi ông chết rồi, ông được 6 tháng vui, 6 tháng khổ. 6 tháng vui là coi như là ông sống như chư thiên vậy đó, lâu đài bằng vàng, hào quang chói lòa, muốn ăn cái gì cũng được hết, rồi gái đẹp mấy cô tiên nữ bao quanh hầu hạ ông, hết 6 tháng ông sống như ngạ quỷ, sống như địa ngục, bị đốt cháy, bị đâm chém tù trong thời gian mà ông sống như ngạ quỷ thì ông lại trông đợi 6 tháng kia, tới lúc 6 tháng kia thì ông lại...lòng ray rứt nhớ tới 6 tháng ngạ quỷ. Tôi thấy câu chuyện đó nó hay quá đi, nó hay quá, tôi kể phật tử nghe, chuyện sao thấy kỳ kỳ, tôi nói đối với tôi, tôi không quan tâm đến chuyện đó có hay không mà tôi quan tâm đến cái concept, cái idea. Có nghĩa là khi được vui mình cứ canh cánh, canh cánh cái ngày mà mình chịu khổ, mà khi đang chịu khổ thì canh cánh, canh cánh trông đợi cái ngày mình được vui. Đó luân hồi là vậy, nghĩ đến thấy ối]

Hồi này tôi có nói cái cấu trúc Tâm pháp của A Tỳ Đàm:

$1 + 13 + 14 = \text{Ác}$

$1 + 13 + 25 = \text{Thiện}$

Mà toàn bộ quá trình tu chứng của mình là gì? Mình không phải giải quyết cái vấn đề Sắc pháp, mình không giải quyết vật chất mà mình giải quyết tinh thần tâm linh. Giải quyết bằng cách nào? Giải quyết bằng cách nào? hồi này tôi có nói đó, là hồi mình chưa biết Đạo thì mình chỉ đi theo cái mình thích, mình không quan tâm đến cái mình cần. Cho đến một lúc nào đó thì mình chỉ phát triển cái mình cần chứ mình không quan tâm cái mình thích.

Trong cái 13 cái trung tính, đến một lúc nào đó, thì mình dĩ nhiên lúc nào cũng phải có 13 hết, nhưng mà trong đó có những cái mình coi trọng. Hồi đó giờ mình buông trôi mình không biết cái tâm mình nó cấu tạo ra sao, thì khi mình học, mình hành thiền, mình tu tập thì tới một lúc nào đó trong cái 13 đó nó có những cái mà được phát triển riêng tư để trở thành ra một cái chi thiện.

Thí dụ như là Tầm, Tứ, Thắng Giải, cần, Thiệu dục thì cái Tầm, cái Tứ đó, nó trở thành ra hai cái chi thiện trong 13 đó, nghe kịp không?

Nghe tôi nói nè, hồi xưa giờ mình để khu vườn nó mọc tùm lum hết, cỏ dại, rồi bông hoa, rồi cây thuốc tùm lum hết, cây ăn trái, rau quả mọc chung. Khi mình biết đạo rồi là mình thay thế cỏ dại đó bằng bông hoa, trái, đúng chưa? nhưng nếu mình phát hiện ra mình bị bệnh mà mình cần một vài loại thuốc nam nào đó thì mình phát triển riêng một vài loại thuốc nam.

Thí dụ như mình trồng cây Nha đam, thay vì trước đây cỏ dại mọc đầy, rồi trong đó có một hai gốc Nha đam. Nhưng bây giờ mình tập trung mình trồng Nha đam, trồng rau thơm, mình thay thế cho cỏ dại. Rồi trong cái đám mà rau thơm đó, mình thấy có những cái mà một gốc nhỏ đủ rồi, không cần nhiều như vậy, thì mình tiếp tục hạn chế diện tích của nó, mình nhường chỗ cho những cái cần thiết hơn, nghe kịp không?

Thì ở đây cũng vậy, ở đây đó là cái cấu trúc nó là:

$1 + 13 + 14$, bỏ 14 thay thế nó bằng 25 đúng không? nhưng mà đây là cái cấu trúc chung của Tâm Pháp.

Nhưng khi mình tu tập thì trong 13 này nè có những cái mình lấy riêng ra làm chi thiện.

Thí dụ: Tầm, Tứ, Định, Hỷ.

Muốn đắc Thiền là anh phải ly dục rồi cộng với 5 chi thiện nó mới bằng ra là Sơ Thiền. Có hiểu chưa?

Mà 5 chi Thiền này ở đâu ra? 5 chi Thiền này lấy từ trong đây ra, 5 chi Thiền này là Tầm, Tứ, Hỷ, Lạc, Định. Thấy chưa? thì ở đây là mình thấy là ở trong 13 này nè nó có Tầm, có Tứ, nó có Định,

nó có Hỷ. Cái Lạc ở đây là cái giai đoạn vi tế của Hỷ. Nghe kịp không? Cái Lạc đây là giai đoạn vi tế của Hỷ.

Như vậy thì mình thấy nói tu tập là phát triển số 25. Nhưng mà thật ra là 25 này là cái bắt buộc phải phát triển, đúng. Nhưng mà trong cái 13 này mình chiết xuất nó ra mình lấy được 5 cái để nó trở thành 5 chỉ thiên.

Con dao, trong trường hợp nào con dao nó là đồ làm bếp mà trường hợp nào con dao nó là hung khí, cô hiểu chữ hung khí?

Trong trường hợp một cái người sống bằng Tâm bất thiện họ cũng có 13 cái này vậy, nhưng mà 13 cái này là 13 cái hung khí.

Nhưng mà khi mình tu tập thì trong 13 này mình lấy ra 5 cái mình làm ra cái dụng cụ để xài trong bếp, để xài ngoài vườn, dụng cụ để xài trong đời sống thường nhật của mình.

Như vậy tu hành là gì? Tu hành tức là mình vẫn tiếp tục sống ở trong cái cấu trúc Tâm pháp này.

Nhưng mà trong đó mình đặc biệt mình chú ý đến những cái ở trong số 13 và số 25 đó để phát triển.

Hồi này mình đã học cái cấu trúc rồi. Bây giờ định nghĩa tu hành là gì? tu hành tức là mình chiết xuất ra một số cái trong 13 và trong 25 này nè để mình phát triển một cách đặc biệt. Đó gọi là tu.

Cô còn nhớ cái cấu trúc của Tâm Pháp không? cái cấu trúc Tâm Pháp là cái gì? làm sao ra Tâm Thiện, làm sao ra Tâm Ác? nhớ không? Khi giải thích công thức thì phải giải thích như thế này:

- Tu hành tức là bỏ cái 14 này đi, thay thế cái 14 bằng 25.

- Thay bằng cách là đặc biệt chú ý một vài thứ (trong 13, 25) để phát triển cái cần thiết.

Nói cách khác, này giờ tôi cho cô học cái cấu trúc, cấu tạo nên cái cơ thể. Trong đó tôi mới nói cái này nè cần có, cái này cần bỏ. Tôi nhắc lại lần nữa là mình vừa học cái cấu trúc của Tâm Pháp đúng không? cấu trúc làm sao để có Tâm Thiện, làm sao có Bất Thiện. Rồi từ cái cấu trúc đó mình mới rút ra những cái gạch đầu dòng sau đây:

- Tu hành là thay thế 14 bằng 25

- Cái thứ hai là thay thế bằng cách nào ta? thay thế bằng cách là đặc biệt chú ý đến một vài thứ trong 13, 25 để mà phát triển:

- Bát Chánh Đạo.

- Thất Giác Chi.

Đều là những gì được chiết xuất từ 13, 25, hiểu chưa? vậy thôi. Tại sao phải học mấy cái này là tại vì mình học mấy cái này mình mới có cái khái niệm. Chứ còn khơi khơi nói tu là tu cái gì? Giống như bây giờ ở ngoài đời, tại sao muốn trở thành Bác sỹ là sao? họ phải hiểu cấu trúc của cơ thể. Khi mình học Dược sỹ, Bác sỹ là để mình biết được đại khái cái cấu trúc cơ thể để từ đó người ta mới nghĩ ra cái chuyện chế ra thuốc, hoặc người ta mới nghĩ ra cái chuyện mà mổ, xẻ, cắt cái này, thêm cái kia, vá cái nọ. Mà chuyện đầu tiên anh muốn làm cái đó anh phải hiểu đại khái cái cấu trúc của cơ thể, thì đây là cái cấu trúc, cấu trúc của Tâm. Và đây là những cái lý thuyết được lấy ra từ cái công thức này. Đây là phần lý thuyết hoặc nói theo cái từ ngoài đời là đây là phần phát biểu, phần phát biểu của công thức.

Cái tôi muốn nói với cô là này giờ mình đã học sơ về cái vũ trụ quan rồi. Vũ trụ quan tức là một trái lựu, một trái lựu vậy nó gồm có 27 hạt mà nó có vô số trái lựu như vậy. Và trong mỗi trái lựu như vậy khi mà nó có nhiều điểm đồng trùng nào thì nó ở gần nhau chừng đó, hiểu không? khi mà điểm đồng của mấy trái lựu mà càng ít điểm đồng thì càng ở xa ra và cuối cùng nó thành ra một group, thành ra một nhóm gồm nhiều trái lựu trong đó. Những chúng sanh nào trong đây mà có điểm đồng với nhau thì nó ở gần nhau. Còn điểm đồng nó càng ít thì nó càng xa ra. Và cuối cùng thì mấy cái đũa ở ngoài này nè, so với mấy đũa ở bên đây nè, cái điểm đồng nó có, nó có nó mới nằm trong cái hình tròn này chứ. Nhưng mà vì nó quá ít đi cho nên nó cách nhau xa nhất, xong chưa? rồi, chiều nay mình học về vũ trụ quan.

Cái điều thứ hai là chiều nay mình học về Tâm Pháp là mình học cái công thức:

$1 + 13 + 14 = \text{Ác}$.

$1 + 13 + 25 = \text{Thiện}$.

Chiều nay mình học bài thứ ba là tu hành là thay thế 14 bằng 25. Các pháp tu đều lấy ra từ 13 và 25, 13 là trung tính, rồi.

Chiều nay mình học qua bài bốn. Cái bài bốn này này nè. Tùy căn cơ mỗi người mà 14 của mỗi người khác nhau, có hiểu không? và từ đó chuyện phát triển 25 cũng khác nhau nên mới có các pháp môn sai biệt.

Bài bốn mình học là tùy cái căn cơ mỗi người mà cái con số 14 khác nhau. Tức là 13 là trung tính, là bất di bất dịch, là hằng số bất biến, ai cũng phải có hết, nhưng cái 14 và 25 là điểm khác biệt nhau, người này nhiều, người này ít, có người 14 mạnh, có người 25 mạnh, theo kịp không? mà trong cái 14 này nè thằng Tèo nó có cái mạnh, có cái yếu so với thằng Tí và từ đó nó mới dẫn đến cái chuyện là 25 của thằng Tèo nó có một số cái nó mạnh mà bên thằng Tí nó yếu, mà bên thằng Tí trong cái 25 này có cái nó yếu mà thằng Tèo nó mạnh, hiểu không? mà tùy căn cơ mỗi người mà 14 của mỗi người khác nhau và từ đó chuyện phát triển cái 25 cũng khác nhau. Hồi đó tôi đâu có được học như vậy, bây giờ quý vị...

- Bài một là học về vũ trụ quan. Đúng ra học vũ trụ quan như vậy chưa có hết đâu. Trong Vũ trụ quan có nói mỗi một trái lựu này nè, nó sống hết tuổi thọ của nó. Mỗi một cái Thái Dương hệ sống hết tuổi thọ của nó, nó biến mất, do cái nghiệp chúng sanh nó xuất hiện cái mới thay thế. Nhưng mà nó đều quần quanh trong nguyên một cái này. Từng cái trái lựu ở trong cái vòng tròn lớn này nè nó cũng hết tuổi thọ là nó mất, được thay thế bằng cái khác. Từng chúng sanh trong mỗi trái lựu cũng sanh rồi tử, bản thân mỗi trái lựu cũng có rồi mất. Đó là Vũ trụ quan bài một.

- Bài hai là học về cấu trúc của Tâm Pháp.

- Bài ba là lý thuyết chung của việc tu hành. Tu hành là thay thế 14 bằng 25. Các Pháp tu đều lấy ra từ 13 và 25.

- Cái số bốn là tùy căn cơ của mỗi người mà 14 của mỗi người nó khác nhau và từ đó chuyện phát triển 25 cũng khác nhau.

- Bài thứ năm. Ba Tạng là cách giải quyết 14, 25 theo hai hướng: bản chất và hiện tượng. Tạng Luật và Kinh giải quyết trên hiện tượng (Tục Đế, chế Định).

Tạng A Tỳ Đàm thì trên khía cạnh bản chất. Tùy theo 14 và 25 của mỗi người mà ta hợp với kiểu tu nào. Có hiểu không?

Chiều nay học đúng 5 bài thôi. Bài hai là mình học về cấu trúc. Bài ba là tu hành thay thế 14 bằng 25. Thay thế cái Tâm sở tiêu cực bằng tích cực. các pháp tu đều lấy ra từ 13 và 25. Cái số bốn là tùy căn cơ của mỗi người mà số 14, 25 của mỗi người khác nhau, từ đó chuyện phát triển 25 cũng khác nhau.

Tạng A Tỳ Đàm nhiều người không học A Tỳ Đàm họ chống, họ không hề biết cái đó. Tu là giải quyết 14, 25, đúng không? Tu là bỏ 14, thêm 25. Nhưng đó là công thức chung. Chứ trong thực tế thằng Tèo cái 14 của nó không giống cái 14 của thằng Tí, rồi cái 25 cũng vậy. Nói chung là cái tốt, cái xấu của mỗi người khác nhau. Cho nên, khi tu cái thì pháp môn tu cũng không có giống nhau và nó có một chuyện nữa đó là toàn bộ các pháp tu đều lấy ra từ con số 13 này, số 25 hết. Dĩ nhiên không có pháp tu nào lấy từ con số 14 là không có rồi đó, 14 là cái gì?

Rồi cái bài năm là Ba Tạng là cách giải quyết 14, 25 theo hai hướng: Bản chất và Hiện tượng. Bản chất, hiện tượng là sao?

Đưa con nít mình nói với nó là trước khi ngủ phải đánh răng, không đánh răng, răng nó xấu quắc. Đó là giải quyết trên khía cạnh hiện tượng, hiểu không? còn đối với người lớn mình nói tinh vi hơn. Người lớn mình nói gọn, mình nói không giữ sức khỏe, trong đó có cả hàm răng nữa thì mệt lắm. Mình nói chữ mệt lắm là người lớn mình hiểu, bệnh là đau đớn, đau là bệnh răng hay là bệnh mắt, bệnh óc, vừa mệt, vừa tốn tiền. Mà muốn có tiền để mà chữa bệnh thì nó có bao nhiêu cái mệt nữa hiểu không? tức là chữa bệnh là một cái mệt, bệnh là một cái mệt, kiếm tiền chữa bệnh là một cái mệt. Có ba cái: bệnh là mệt, chữa bệnh là một quá trình rất là mệt và cái tiền để chữa bệnh cũng rất là mệt. Cho nên gom chung ba cái mệt lại còn là một chữ mệt thôi. Cho nên người lớn mình nói chuyện với nhau rất là trừu tượng. Mình nói là giữ sức khỏe nha cha, không giữ mệt lắm à, chữ mệt đó người lớn hiểu rồi. Đó là mình nói trên khía cạnh bản chất. Còn đối với con nít mình nói vậy nó không có hiểu. Con nít nó nghe chữ mệt, nó không đủ, bắt buộc mình phải nói, mình phải cho nó thấy cái gì đó mang tính hiện tượng. Thí dụ như thấy cái răng không? đó, cái răng xấu quắc thấy không?

Thì cái ba Tạng cũng vậy. Cái Tạng Kinh và cái Tạng Luật là giải thích vấn đề tu học theo cái khía cạnh hiện tượng.

Thí dụ Tạng Luật, Đức Phật dạy Tỳ Kheo phải như vậy, không được làm cái chuyện kia, hiểu không?

Tạng Kinh cũng vậy, nên làm cái này, đừng làm cái nọ. Toàn là những cái Tạng Luật, Tạng Kinh nói giải quyết vấn đề 14, 25 này không hà. Nguyên cái Tam tạng giải quyết bao nhiêu đó thôi.

Nhưng mà cái Tạng Kinh, Tạng Luật là giải quyết theo cái cách cụ thể điển hình, bằng hình ảnh.

Còn cái Tạng A Tỳ Đàm là nói rất ráo về khía cạnh bản chất.

Hay nói cách khác, Tạng Kinh và Tạng Luật là kêu mình ăn cà rốt, ăn khoai tây, ăn dưa leo, nghe kịp không?

Nhưng bên Tạng A Tỳ Đàm thì nói là nên bổ sung chất này, bổ sung chất này, hai cách nói khác hay giống? bên Tạng Kinh, Tạng Luật kêu ăn cà rốt, dưa leo, xà lách, yaourt. Còn cái Tạng A Tỳ Đàm thì không có kể tên mấy cái thứ trái đó mà lại đi kể chất, là you là thiếu vit D, mà D3 thì you phải uống dầu cá, hiểu chưa? Nhưng đối với nhà quê, không biết chữ mình nên lựa cách nào? cách nào để kêu ăn uống, tôi hỏi cô acid amin gì đó là chết, nói nó không có hiểu, bây giờ cô dòm dòm nó thấy cái mặt kêu chắc đắp dưa leo đi, đắp lô hội, đắp nha đam rồi thôi, chứ cô ngồi giải thích trong nha đam nó có chất gì là tới tét nó cũng không hiểu nữa, nó không biết chữ. Cứ kêu đắp nha đam, bôi lòng trắng, đắp dưa leo, đó vậy đó. Còn cái chuyện mà khi nó đắp đúng như vậy thì cái mặt nó có đẹp không? còn bên kia cái đứa mà nó có học thì cái mặt you đắp cái crème này, có chất gì, chất gì tại sao cái mặt you nó cần có chất đó biết không? vì trong đó hồi nãy chị có nói hoa hồng nè, rồi có aloe vera, có cái lòng trắng trứng gà, có chất gì đó của trái dưa leo, ví dụ vậy.

Thì đối với cái thằng có học thì nói khác, nhưng kết quả giống nhau đúng không? cuối cùng hai đứa này có mặt đẹp hết, hiểu không?

Thì tùy căn cơ, vấn đề là tại sao có cái cách đó là tại vì nó tùy vào con số 14 của mỗi tên nó không có giống nhau. Rồi từ đó số 25 bây giờ mình...dòng luân hồi vô thủy mình không biết cái nào bắt đầu trước hay là cùng lúc. Một là chính con số 14 nó tác động vô con số 25. Hay là con số 25 của họ nó tác động vô con số 14. Hay là cả hai đứa nó tương tác cùng lúc.

Dòng luân hồi Đức Phật Ngài dạy nó rồi như là cái tổ kén. Cho nên bây giờ Ngài chỉ cho mình biết vậy thôi. Bây giờ Ngài nói là con tham nhiều, con hợp với Pháp môn này, Pháp môn này, hay Sân nhiều con hợp với Pháp môn này. Đó là lý do tại sao có cái quyền Lục Đại Chân Kinh.